8

EXERCITATIO ANATOMICA DE MONSTRO HUMANO NUPERO,

Quam,

Divinâ annuente gratiâ

SUB UMBONE

JOHANN. DANIELIS DORSTENII,

Medic. Doctoris & Professoris Ordinarii

ut & Academici curiosi,

Publicæ Eruditorum disquisitioni exponet

CAROLUS PHILIPPUS LOMBARDIUS,

MARBURGENSIS HASSUS,

Ad diem Maji in Auditorio Medico horis consuetis

Anno 1684.

Marburgi Cattorum Duplicate

Typis JOANNIS HENRICI STOCKENII.

VIRO
NOBILISSIMO, EXCELLENTISSIMO
atq; EXPERIENTISSIMO
DOMINO
OH. JACOBO
Waldschmied/
SERENISSIMÆ DOMUS
HASSIACÆ CASSELLANÆ
ARCHIATRO FAMIGERATISSIMO
MEDIC. DOCTORI PRIMARIO, nec non
PHYSICES PROFESSORI ORDINARIO
CELEBERRIMO. LEOPOLDINÆ SOCIETATI
COLLEGÆ DIGNISSIMO, PRÆCEPTORI,
PATRONO atque PROMOTORI
SUO ÆTERNUM VENE-
RANDO.

Dissertationem hanc Medicam devotissimè sacrum esse jubet, & in humilimæ observationis monumentu studiorumq; suorum commendationem

humilimè offert ac consecrat

CAROLUS PHILIPPUS LOMBARDIU

Σὺν Θεῷ.

§. I.

PRæter naturæ consuetum quæ obtingunt ordinem, non solùm spectaculi novitate sanctioris illius animalis, sublime cui natura os dedit, in sui admirationem rapiunt mentem, conterrentque; Verùm etiam eventus futuri dubiam pertimescere faciunt; fors seu natura, an fatum & ira Dei sint dicenda; quoniam hæc ipsa contingunt rarissimè, eaque cum contingunt, rem subinde malam portendunt. Franc. Sylv. Comm. in Orat. Cicer. pro Sexto Rosc. unde Tacitus A. 15. 47. vocat prodigia imminentium malorum nuntia & H. 1. 86. sæpissimè sunt imminentium cladium indicia. Imò cognitum, crebris prodigiis mutationem rerum in deterius portendi: Exempla multa, multis in locis, recensent Livius, Tacitus A. l. 12. 64. Valer. Max. uterque, libr. de prodigiis: Et Commodi impe-

rio publicè & privatim facta Script. in Hist. August. 1. p. 515. tradunt.

§. 2.

VEruntamē, ne quid dissimulare videar, crebra & irrita nonnunquam intercessere, Tacit. A. 14. 12. adeoque, non omnia, quemadmodum apud imperitos & simplices prodigii loco accipienda, idem H. 4. 26. Vin' Exempla? Leotychidas Spart. Dux, cùm propioris se portæ pessulo Draco circumplicasset, & ostentum hoc esse, Vates dicerent: Non sanè, inquit, hoc mihi videtur: Verum esset, si pessulus circa anguem se plicasset. Plut. in Lac: Similiter, cùm nonnemo manè experrectus arrosas à muribus reperisset caligas, turbatusque, hoc ostento, Cratonē, quid mali portenderet? rogaret; Non est, inquit ille, ostentum, quòd sorices arroserint caligas, ast, si caligæ arrosissent sorices, id demum fuisset portenti loco habendum.

§. 3.

INter illa autem, quæ pro prodigiis habenda, occurrunt cùm maximè horrifica ista apud Lucan. lib. 1. 561. Virgilium 1. Georg. ubi boves locuti pecudesque, ut & Livium 41. 13. & 35. 21. quando bos locutus *Roma, cave tibi*; nec non lacte, sanguine & lapidibus pluit; Fax in cœlo

conspe-

conſpecta; Stella crinita viſa &c. tum deformitas atque multitudo prolium; dum v. g. agnus alius cum ſuillo prognatus capite; alius cum duobus vitam ingreſſus capitibus; aſinus triceps ex materna egreſſus alvo; capra ſex uno partu enixa hædos; puer progenitus biceps; ſine manibus alter ac pedibus è matris effuſus utero; ſine oculis quidam & naſo cœli prodiens ſub auras; unimanus alius enatus, puella cum dentibus edita; infans incertus utero expulſus maſculus an fœmina; ſimiliaque plura apud Liv. hinc inde, Valer. Max. Jul. Obſeq. Schott. Licet. Valer. Max. Chriſtian. &c.

§. 4.

NEque, retrò tantũ ſeculis frequentia Imperatoribus fuere prodigia ac oſtenta, nunc fauſta (ut Mithridates Maximus Ponti Rex, qui 66. annis bellavit cum Romanis, Cyzicum cum oppugnaret, advertit) nunc funeſta (ſicuti Pompejus, dum adverſus Cæſarem, cùm invitatis gentibus amicis inſtrueret aciem, à Dyrrhachio venientibus, adverſa fuiſſe fulmina, expertus) ſed & noſtro hoc bellicoſo periculoſoque ſeculo crebra hactenus viſa ſunt prodigia, oſtenta ac monſtra aliis fauſta, calamitoſa aliis; Partus nempe monſtroſi, quales Welſch/

 Schmucken

Schmucken Fasciculus admirandorum naturæ exhibet. Cometæ item, irides inversæ, igniti globi proximis hinc visi annis, non certè Leopoldo nostro, sed jurato Christianismi Hosti, hujusque imprimis Archistratego Kuperlugli, calamitosi: Licèt enim horribilis iste Turcicarũ legionum Goliathus stupendâ militum turbâ in Viennam Austriæ, totiusque S. Imperii acropolin horrendùm sæviret, invictissimus eam Imperator nihilominus victricem retinuit, ast in Muhamedica castra cœlum quasi ruere, ignes pluere, arma excutere, signa prosternere, militem terrore panico occupare, fugare, exanimare, ceu de Pompeji castris Romæ recenset Obsequens; Milites certè nostri Kuperlugli illius non spolia modò amplissima reportarunt, sed monstrum hoc unco traxissent, nî pedibus ejus timor alas addidisset, paulo post strangulandi jussu Muhamedis quarti. Quam insignem victoriam, cælitùs profectò missam, nec augustæ illi ejusdem Urbis liberationi, quæ anno 1529. mense Octobri contigit, post habendam, gratâ oportet ubique mente recoli.

§. 5.

SEd in callem! Inter frequentiora illa naturæ miranda, monstrum quoque humanum

pridie

pridie Nonas Februas labentis 1684 anni in pago vicino Marbach (an Marckbach? cujus cognomen & Marburgo nostro contigisse videtur) à parentibus honestis nono mense, muliere parvâ gracilique, forte seu fato natum (quod dirimere nostrum non est) referendum; quod in theatro nostro Anatomico ex clementissimo Serenissimi nostri indultu, cultro examinavimus: Gemellæ erant fœminei sexus, duplici, adversâ fronte, capite; sinistro existente paululum minore dextro, ut figur. 1. lit. *a*. exhibet, duplici quoque ut collo sic pectore; unico tamen abdomine umbilicotenus; lit. c. (tumidiorem coalescentis abdominis figuram, nimisque cyclicam Chalcographus formavit, jamdum enim flaccescebat, velut & collapsæ partes reliquæ subsidebant,) ut autem bifidus appareret, in simplicem tamen funiculum desinebat; geminis porrò genitalibus, quaternis brachiis æqualibus, quaternis quoque pedibus, sed inæqualibus, dextro dextræ, versaque vice sinistro sinistræ puellæ gracilioribus existentibus atque curtioribus; vid. fig. 1. lit. *e*. ut autem superiores ventres, erant adversi, ita eodem situ ex adverso etiam locabantur reliqua, quotquot gemina existebant, membra. Hæc exterior erat forma,

haud

haud multũ absimilis, ut conjicio, geniturae isti monstrosæ in agro Giessensi circa idem tempus, quod horridum auditu, natæ; sicuti certiorem me per literas fecit Dn. Valentini, Academiæ Curiosorum Collega meritissimus. Similem quoque habet Schmuck Fascic. admir. natur. pag. 4. num. 2. Licet. lib. 2. pag. 80.

§. 6.

A Dissectione repertum in abdomine unicũ hepar, duplici tamen vesiculâ fellea vid. fig. 3 l. *p. p.* Consueto humore refertâ, ac simplici meatu intestinum duo denum prope juncturam ingrediente, ib. l. *s*. instructum; Ex quo hepate binæ venæ cavæ (lit. *q. q.* ibid.) ad utrumque cor per simplex diaphragma ascendebant: Duplex ventriculus juxta duodenum in unum coiens intestinum *fig.* 2. lit. *ff.* bini lienes lit. *g. g.* tenuissimis membranis lit. *i. i.* ventriculorum fundis annexi: In intestinis ileon ubi incipit, sacculus magnus quadruplo ventriculis major (lit. L.) succo liquido nigro viridicante turgidus conspiciebatur; Ex hoc sacculo geminum intestinum ileon unum superius, alterum inferius vid. *fig.* 2. lit. *m. n.* egrediebatur, utrumque meconio plenum, ut & intestinula cœca Vermicularia lit. *o. o.* sed inæquali magnitudine; Dextrum enim

ſeu ſuperius l. *m*. adeo gracile & anguſtum ut vix paucula illa contenta & excrementa quovis modo expelli iis potuerint.

§. 7.

OMenta porrò duo, tenuia, inteſtina non obtegentia, ex utroque ventriculo dependebant. Præter hæc in abdomine gemina veſica urinaria, quatuor renes, bini uteri, duæ venæ umbilicales, vid. *fig*. 3. lit. *r*. *r*. ad unum hepar ex una ſecundina & ſimplici funiculo umbilicali lit. *d*. abeuntes; totidem arteriæ umbilicales ad arterias iliacas deſcendentes, totidem deniq; urachi ad ſuam ſinguli veſicam tendentes cernebantur; ſimplex arteria cæliaca hepar ingrediebatur lit. *t*, nec non unicus ductus biliarius lit. *s*. in duodenum mox infra juncturam deſinebat. In pectoribus coſtæ demum inferiores in unum coibant verſus os pectoris ſub lit. *b*. *fig*. 1. ſimplici cartilagine, quam Enſiformem dicunt, connexæ; duo corda, ſuis ſingula cavitatibus latentia, aderant inæqualia, dextro prævalente.

§. 8.

NUm igitur inſuetus hicce hominis partus inter prodigia, oſtenta, portenta vel monſtra numerandus propriè ſit, ſi in anteceſſum diſ-

ſcuſſerimus, crimini nobis, ut ſpero, non dabitur; cùm Autores prologo laudatos portenta, oſtenta, prodigia ac monſtra confusè ſatis, promiſcuè ac pro ſe uſurpaſſe deprehendamus, id quod & notavit Honorat. in Virgil. l. 3. Æn. pag. 296. nec non Zach. quæſt. Med. leg. lib. 7. tit. 1. q. 1. p. 527. dicendo: Abuti autem quoscunque Auctores hâc voce notiſſimum eſt, cùm quod prodigii vel oſtenti vel portenti potiùs nomen meretur, Monſtrum indifferenter vocitent. ſic Plaut. in Aſin. act. 2. ſcen. 2.

Pro monſtro extemplo eſt, quando qui ſudat, tremit.

Ubi monſtrum propriè prodigium eſſet dicendum, quemadmodum & illud apud Virgil. l. 9. Æn.

Trojanos hæc monſtra petunt,

ſic etiam Taſſ. Hieruſ. cant. 9. ſtant. 13. notante Zach. l. c.

S'empie di moſtri è di prodigi il cielo.

§. 9.

ENim verò, quamvis nomenclatura neminẽ unquam ſervârit, dicente Foreſto, doctrinæ tamen principium nominum habetur disquiſitio; nominum profectò uſu cognito, rerum, quarum notitiam inſpicere amamus, notitia ſequitur. Age ergo monſtri ὀνοματολογίαν paululum

lulùm excutiamus; Conſiſtit autem nominum cura ſpecialis in tribus, in paronymia, homonymia, & ſynonymia. Synonyma recenſentur à Sperlingio Inſt. Phyſ. Græca & Latina. Illa Τέρατα, σημεῖα, παρεκβάσεις, τρώματα, βάσματα, νοσερὰ, πέλωρα, ἀλλόμορφα. Martinus Rulandus in Lexico Græco-Latino addit hæc: ἀλλόκοτα, ἀποφώλια, τεράστια, τερατωδεύματα &c. Latina: Fœtus monſtroſi, monſtroſa germina, mirifica corpora, oſtenta, portenta, prodigia, partus turpes, deformes, horrendi. Gall. un monſtre, prodige, miracle, choſe qui advient contre la nature. Ital. Moſtro, publicane, diſperdimento, ſconciamento, diſconciamento, ſconciatura, ſconcezza. Quæ inter, certè importuna quædam videri queunt; ſed ab homonymia potiſſimùm liberanda nobis hoc loco dictio *Monſtri*, quia errorum genitrix fuit æquivocatio ſemper, non tantùm Grammatico & Logico ſed in foro m. Medico.

§. 10.

HAnc igitur quod attinet, monſtrum eſſe τῶν μέσων deprehendimus, & dicitur juxta Honorat: in Virg. 2. Æn. ut & Ciceron. de Natura Deor. à *monſtrando*; monſtra, inquit hic, prædictiones & præſenſiones rerum futurarum, quid aliud declarant, niſi hominibus ea quæ futura

 ſunt

ſunt portendi, prædici; ex quo illa oſtenta, monſtra, portenta, prodigia dicuntur,& lib. de divinat.1. oſtenta,portenta,monſtra ac prodigia appellata eſſe dicit: quòd oſtendant, portendant, monſtrent, prædicant: Diverſum quamvis demonſtrare quid ſatagat Licetus l. 1. cap. 2. Monſtra propriè dici, non quia ſint talia, ut hominibus monſtrent res eventuras; futura enim non indicent, quia ſint effectus eorum: ſed quia viciſſim ejusmodi ſint, quæ ob ſui novitatem ac enormitatem, quamprimum viſa, cum admiratione atque ſtupore, ab unoquoque unicuique alteri monſtrentur. Alii à *monendo* commodiùs & veriùs deduci arbitrantur. Nos talem litem noſtram non facimus, ſufficit nobis obſervaſſe, latiùs uſurpari nonnunquam, nonnunquam ſtrictiùs: *Latiùs*, prout Schott. tradit in Phyſ. ſua curioſ. ſi ſumatur, per omnia entium genera vagatur, ac pro omni, quod ob raritatem dignū eſt monſtrari, tamque inanimatis quàm animatis, tam ſupralunaribus quàm ſublunaribus rebus, quæ admirabilitatis quid adjunctum habent, convenit; Inque tali ſignificatu ſumitur pro raro & inſolito quovis; pro errato artificis, pro perfectione inſigni, juxta Zach.l.c. ſic homines doctrinâ excellentes monſtra vocantur, nec

non

non optimis quibusque rebus, ipsi quoque pulchritudini, cùm valdè excedit, monstri nomen aptatur: Unde Petracha Lauram suam allocutus

O de le donne altiero & raro Mostro!

Aliquando m. pro convicio in pessimos homines id nominis jactatur Terent. in Eunuch. act. 4. sc. 4.

----- *Unde habes vestem? taces?*
Monstrum hominis, non dicturus?

Pro purgamento terræ, ut habet Honorat. in Virg. 1. Georg. p. 68.

§. II.

S*Trictiùs* verò sumitur juxta eundem Honor. 2. 3. & 8. Æneid. pag. 267. 276. & 498. quando ad partus hominum & animalium atque ad præsens tantum significatio ejus refertur, nam statim & subitò monstrum quid sit, apparere, atq; hoc proprietatem esse; abusione tamē plerumq; corrumpi inquit. *Prodigium*, quasi prædicium ex Ciceronis sententia in longum tempus dirigit significationem & ante prædicit: *Ostentum* verò, præter consuetudinem in cœlis apparet; veluti, si videatur cœlum ardere, aut spectrum aliquod se ostendat. *Portentum*, quod in terra & aquis natum, porrò tamen & diutiùs tendit &

futurum poſtea aliquid indicat. Schild. in Sueton. Tranq. p. 250.

§. 12.

EX iſtis qualitercunque patet & quid Autores per monſtra intellectum velint, & cui monſtrorum claſſi præſentis quæſtionis partus annumerandus veniat. Nempe *monſtroſum* partum diximus; quia, ſeu ſecundum Ciceronem, ut non paucis ad primum potiſſimùm ejus placuit conſpectum, futuri quid ominetur & quaſi præmonſtret; ſeu juxta Licetum ab aliis frequentiſſimè oſtenſum aliis, ſubitò quid erat, fuerit; certè candida, (nives enim plurimæ erant) aliâs via pueris, puellis, ſtudioſis, militibus, maribus fœminisque, nigreſcebat. Porrò diximus *gemellas monſtroſas humanas*; quia partus eſt à conjugibus conceptus natusque, at cum deformitate valdè notabili ſtupendâque, uti cùm è ſchematismis patuit, tùm poſteà pluribus. Dignum certè Naturæ opus, cui meditando nonnihil adhuc impendamus moræ.

§. 13.

MIſsâ itaque definitione ὀνοματώδη, ad πραγματώδην nos conferimus. Quantum igitur ad Monſtrum ſtrictè dictum, id deſcribitur ab

Ariſt.

Arist. lib. 4. de generat. animalium c. 3. in fine & 4. quòd sit oblæsio, prævaricatio & excursus naturæ, consistens vel in superfluitate membrorum vel defectu, vel mutatione loci naturalis, vel depravatione quantitatis vel qualitatis vel figuræ. A quâ descriptione parùm deflectit Doctorum cohors: vid. l. 135. ff. de verb. sign. l. 14. ff. de statu hominum Licet. Rod. à Castro Merc. Welsch. Peiz. Celeberrimus Waldschmidius Collega noster honoratissimus, Disp. de hoc Monstro. *Error* dicitur *naturæ*, in quo distinguitur ab errationibus & peccatis artificis, quæ propriè monstra non dicuntur; eò quòd non à natura vel naturali agente, sed ab arte vel artifice aberrante defectiones illæ proveniant, utut rhetoricè actiones monstrosæ audiant, nam & moralia monstri quid alunt, quoties à legis scopo aberrant mortales. Est tamen certum utrobiq; discrimen; Artifex studio quando aberrat id laudi subinde cedit, v. g. pictor in Veneris facie verruculam aliave venusti corporis parte nævulum figens; (qua de re Ephem. Gallor. p. 176. edit. Giess.) In moralibus verò civilibusque si datâ quis erret operâ, eò plus vituperii promeretur, quòd elatâ manu delictum patrârit. Equidem morales non isti sunt naturæ defectus; nec

enim

enim vitium naturæ adſcribendum venit, ſed aberrare ea dicitur, quòd à primario ſuo inſtituto ſeu fine propter aliquod impedimentum deflectat, idque raró; Quemadmodum in fœtu hoc quæſt. factum, ubi Natura à primario ſuo inſtituto, gemellis ſcil. perfectè formandis, ob impedimentum aliquod, tenerrimis ac molliſſimis ad huc partium omnium ſtaminibus exiſtentibus, aberravit.

§. 14.

SEquitur *in ſuperfluitate* membrorum vel defectu. Exempla ſunt; quando fœtus pluribus juſto capitibus, brachiis, pedibus, digitis aliisque partibus naſcitur ut in fœtu quæſt. bicorpore abundè videre eſt.

§. 15.

IN *mutatione loci naturalis*; quando membra in ſitu præter conſuetudinem naturalem ſunt transpoſita, quale quid in partu hoc monſtroſo non viſum, præter quàm quòd ventriculi, ſplenes, ac hepar ſitum conſuetum non ſervaſſent.

§. 16.

IN *quantitate*; dum membra inſigniter majora aut minora, quàm communiter & naturaliter ſolent, ſunt; quemadmodum ſacculus iſte ſub lit. L. f. 2. in fœtus hujus inteſtinis, incon-

ſue-

ſuetam & juſto longè majorem habebat cavitatem: è contra inteſtina ſub lit. m. è. ſacculo hoc egredientia juſto minora & anguſtiora erant.

§. 17.

IN *qualitate*; cùm partus inconſuetam & notabilem aliquàm craſſitiem, tenuitatem, aut aliam inuſitatam habeat qualitatem. Notabilem tenuitatem atque gracilitatem cernimus in fœtus noſtri pedibus ſub lit. *e. e. fig. 1.*

§. 18.

IN *figura*; pro ut genitura editur figurâ non recta ſed prona, more quadrupedum, aut ſi homo faciem habeat, aut aliud membrum non modo humano ſed ferino; tale quid in hâc genitura non viſum.

§. 19.

JUxta expoſitam jam definitionem, in quinque monſtra ſolent dividi claſſes, ut videre eſt apud Zach. l. c. Peizer. p. 212. Rod. à Caſtro p. 1. lib. 3. pag. 140. quorum prima comprehendit omnes nationes, quæ præ reliquis monſtroſæ & defectæ apparent, aut notabili aliquo vitio inſigniuntur: quales homines Scythæ feruntur eſſe, in regionibus Septentrionaliſſimis ætatem agentes unumque oculum in frontis medio habentes, qui dicuntur Arimaſpi, quâ fuiſſe facie

Cyclopas Poëtæ ferunt; Alios itidem esse homines in eadem mundi plagâ, notante Gellio Noct. At. l. 9. c. 4: singularis velocitatis, vestigia pedum habentes retrò porrecta, non, ut cæterorum hominum prospectantia: quin traditur esse homines in Illyriis, qui interimant videndo, quos diutius irati viderint, eosque ipsos mares fœminasq; : qui visu tam nocenti sunt, pupulas in singulis oculis binas habere. Item esse in montibus terræ Indiæ homines caninis capitibus & latrantibus, eosque vesci avium & ferarum venatibus: atque esse item alia apud ultimas Orientis terras miracula, homines, qui monocoli appellantur, singulis cruribus saltuatim currentes vivacissimæ pernicitatis: quosdam m. esse nullis cervicibus, oculos in humeris habentes: jam verò egreditur omnem admirationis modum, quòd idem illi Scriptores gentem esse ajunt apud extrema Indiæ, corporibus hirtis & avium ritu plumantibus, nullo cibatu vescentem, sed spiritu florum naribus hausto victitantem, hæc Gellius. De his videantur Historici de rebus Indicis scribentes.

§. 20.

SEcunda Classis eorum est, quorum corpora magnitudine superant aut parvitate deficiunt

unt à debita hominum commoderatione ut Gigantes,pumiliones, nani & pygmæi ; quales pygmæos Gellius l.c.notavit,non longè à prioribus naſci,quorum qui longiſſimi ſunt non longiores quam pedes duos & quadrantem eſſe Plin. Pygmæorũ gentem juxta paludes Nili habitare prodidit, & alias juxta Gangem ternas ſpithamas,hoc eſt, ternos dodrantes non excedentes, de quibus non ineleganter Homerus, qui autor hujus rei creditur, Iliad. lib.1. in princip.

Veluti clangor Gruum eſt in aëre ſupra;
Quæ poſtquã frigus effugerunt & immenſũ imbrẽ
Cum clangore illæ volant ad Oceani fluctus,
Hominibus pygmæis cædem & mortem ferentes.

Et Ovid. lib.6. Metam.

Altera pygmeæ fatum miſerabile matris
Pars habet; hanc Iuno juſſit certamine victam
Eſſe gruem, populisq; ſuis indicere bellum.

Similiter Juvenalis Satyr.13. modò vera eſſent.

Ad ſubitas Thracum volucres, nubemq; ſonoram
Pygmæus parvus currit bellator in armis,
Mox impar hoſti, raptusque per aëra curvis
Unguibus à ſævâ fertur grue: ſi videas hoc
Gentibus in noſtris riſu quatiare, ſed illic,
Quanquam eadem aſſiduè ſpectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non eſt altior uno.

§. 21.

QUæ, quanquam à Poëtis orta fabulosa videantur, sunt tamen naturales historici hæc pro veris admittentes, vid. Zach. l. c. Necnon Schott. in Phys. sua Curios. p. 424. pygmæorum gentes integras fuisse defendit, ibique exempla ex antiquis & recentioribus refert. Imò existentiam horum ex sacra paginâ deducere conantur; quando Propheta Ezechiel in descriptione urbis Tyri inquit: c. 27. v. 11. Filii Aradii cum exercitu tuo erant super muros tuos in circuitu; sed & pygmæi, qui erant in turribus tuis; Quem locum varii variè interpretantur. Eorum nonnulli pygmæos; Alii cubito brachiove valentes; Alii Medos; Alii feroces, indomitos & audaces homines; Alii Phœniciæ populos per Gammadæon intellectos volunt. vid. Pol. Synops. Criticor. & alior comment. in Ezech. c. 27. p. 1178. & 1179. volum. 3.

§. 22.

MAgnitudine qui superant, sunt gigantes, quales fuerunt filii Hanaki, ut videre est Numerorum c. 13. v. 33. & 34. ubi exploratores populo Israëlitico, totum illum populum, quem viderunt in terra ista, homines esse proceros, retulerunt, quem locum non sine emphasi

Ma-

Magnus ille Theologus Giovan. Diodati reddit: E tutto' l populo, che noi habbiamo veduto in esso sono huomini di grande statura. Noi v' habbiamo etiandio veduti de' giganti, cioé, i figliuoli d' Anac, che sono del numero de' giganti; appeto a' quali ci pareva esser locuste; e tali etiandio parevamo loro. Nec non Deut. cap. 2. v. 11, 20. & 21. ut & 1. Regum 17. v. 4. & 5. 2. Reg. 21. v. 16. ubi ita legimus: Egressus erat quidam bellator è Castris Pelischthæorum, *Goliath* nomine, cujus altitudo erat sex cubitorum cum spithama. Tum Jischbi Benob, qui erat è natis cujusdam gigantis, cujus mucronis pondus erat trecentorum siclorum pondus, ex chalybe, eratque accinctus novo gladio. Verè olim exstitisse præter S. Scripturæ testimonia, testantur Div. August. l. 15. de Civitate Dei c. 9. & post alios vetustiores Pererius in Genes. l. 8. c. 6. Heideggerus Histor: Sacr. Patriarch. Exertcitat. XI. de Nephilim seu gigantibus anteluvianis: idem Plin. Plutarch. &c. Exempla antiqua & recentia, item de gigantibus Siculis vid. ap. Schott. Phys, curios. pag. 431. & seq. Welsch. im Hebammen-Buch/prolixè hâc de re agentes.

§. 23.

TErtia Classis ea continet corpora, quibus

aliquod deest membrum, vel superabundat; qualia sunt, primò à formâ, quæ prodeunt multimembria, scil. multis pedibus, manibus a. capitibus, qualis hic quæst. monstrosus fuit partus quatuor pedum, totidem brachiorum, duorum capitum, geminorum pectorum, unius abdominis &c. Huc referunt quoque Androgynos seu Hermaphroditos; quos Cicero monstris accensuit lib. I. de Divin. *Quid, inquit ortus Androgyni? nonne fatale quoddam monstrum fuit*, necnon Lucret. lib. 5. de rer. nat. dum ita infit:

Multaque tunc Tellus etiam portenta creare,
Conata est mirâ facie, membrisq; coorta,
Androgynum inter utrum, nec utrumq; & utrinque remotum, &c.

item Roderic. à Castro lib. 3. de natur. mul. c. 12. &c. Horum quatuor Schott. Phys. curios. pag. 447. ponit differentias: Alios vocat Androgynos seu Hermaphroditos mares, qui sexum virilem perfectius ac validius participant, quàm muliebrem, quoad genitalia: Alios Hermaphroditos fœminas, in quibus è contrario fœmineus sexus elucet perfectius quàm masculinus: Alios Hermaphroditos perfectos quidem, qui nimirum expressam utriusque

sexus

ſexus imaginem in genitalibus referunt, ſed tamen ad generationem & ſeminis profuſionem inefficacem. Alios denique Hermaphroditos perfectiſſimos, in quibus non ſolùm utriusque ſexus ſigna perfectè apparent, ſed etiam omnes conditiones ad perfectam generationem neceſſarias habent. Secundò quibus aut brachia aut aliud deeſt membrum, qualis hic Marburgi adhuc in vivis Sartoris filiolus uno brachio ante biennium natus, aliâs ſatis formoſus puer.

§. 24.

QUarta Claſſis ea comprehendit monſtra, quæ bruti ſpeciem una aut pluribus partibus referunt: qualis fuit ranæ capite natus, alius ab umbilico ad pedes usque cani ſimilis, vulpino alter capite Pariſiis in ſuburbio Saint Germain anno 1667. à juvenca natus, Viardel Chirurgo Regio notante; Verba notatu digna ex verſione noſtrâ in tractatu cui Titulus Anmerckungen von der Weiblicheu Geburt/ pag. 142. hæc ſunt, Dieſe/ (nemlich Jungefrau) als ſie einsmahls zur Veſper gehen wollen / in die Kirche deß gröſſern Convents der Auguſtiner / und bey den Spielpuppen (marionettes) unten an der neuen Brücken fürüber gehen muſte / ſtunde ſie ſtill und betrachtete mit groſſem Fleiß eine Puppe / die auff

der

der Trommel spielte / und einen Kopff gleich einem Fuchs hatte/ welche ihr dermassen gefallen / daß sie zum öfftern über die neue Brücke gienge/ ihren Lust zu stillen / und diese Puppe mit guter Weile zu betrachten ; Das Kind/ so sie hernach / als sie zur Geburs-arbeit angetrieben / gebohren / ist zwar an allen andern Gliederu deß Leibes sehr wohlgestalt/ und einem andern Kind gantz gleich gewesen/ ohne mit dem Kopff / welcher einem unvernünfftigen Thierkopff / einem Fuchs ähnlich ware. Ita Amstelodami 1637. filia capite equino grandi nata. Ibidem alia capite suillo. Felino quoque capite partus quidam ante bienniū Bruxellis natus.

§. 25.

QUinta & ultima Classis eorum est, quæ bruti alicujus animalis, vel plurium simul speciem ac figuram repræsentant, ut Elephantis, quem Alcypes peperisse historiis traditur, & serpens, quem initio Marcisi belli ancillam enixam esse Plinius scripsit,

Matremq́ue suus conterruit infans:

ut Lucanus cecinit lib. 1. 563. & Juvenal. Satyr. 2.

Scilicet horreres, majoraq́ue monstra putares,
Si mulier vitulum, vel si bos ederet agnum.

§. 26.

DE actuali monstrorum in rerum natura existentia,

xiſtentia quemadmodum nullus unquam ſanæ mentis homo dubitabit ; ita nec credendum erit, omnia illa quæ nonnũquam ficta ſub monſtrorum nomine circumferuntur , aut Poetarum commenta, aliorum hominũ mendacia, ita loquente Liceto l.1.c.3.p.8. monſtra eſſe. Exiſtunt autem non tantùm in regno animali frequentia ſed & in vegetabili ac minerali, ſicuti inter varias alias monſtroſas plantas præterito anno monſtroſum ſatis violæ matronalis acinacis inſtar in hortulo noſtro ſuccreſcentem accepimus, nec non hinc ante biduum vel triduũ in Herbatione publica in campo bellidem majorem monſtroſam tribus capitibus ſeu floribus integris ac perfectis unius caulis juſto latioris faſtigio inſiſtentibus adinvenimus : Rubi m. vidim9 apicem formam cochleæ accuratè repræſentantem, domunculam ſcil. vacuam ingreſſa caulis ſummitas illius penetralia ad interiorem usq; receſſum explêrat. Silicem ex albo fuſcam, figurâ galeam exactè referentem ad arenoſam Lani ripam jamdudum fortè fortuitò offendimus , quorum juxtà cum aliis præcipua adhucdum in camera ſua curioſa oſtendere novit curioſus quidam Noſtrâs.

§. 27.

VIdimus hactenus Monstri ὀνοματολογίαν atq; πραγματολογ. cùm in genere, tum nuperum Marbacense in specie; deposceret nunc methodus causas, investigatu licet difficiles, ut perscrutaremur: vix enim ullibi majores sunt tenebræ & cespitationes quàm circa hominis generationem partumque, adeò, ut nec ipsa sacra pagina Eccl. 11. ejus obscuritatem taceat. Verùm cùm affatim de his Prænobilissimus Dn. Doct. Waldschmied. egerit, neq; etiam nostrum sit φυσικότερα hæc tradere, ad quæsita nonnulla vel ad primū partus hujus monstrosi conspectum, vel pòst inter secandum exorta, vel ex ipsa historiæ circumastntiâ adhuc formanda progredimur.

§. 28.

PRimò namque, num duplicatus talis foetus salvus ac sospes uteri angusta claustra, vivâ remanente matre, perrumpere potuisset? perquirebatur. Mulier quamvis inter reliqua animantia sola juxta naturam difficilem patiatur partum, notante Sennerto libr. 4. part. 2. sect. 6. c. 4. ut & Roder. à Castro part. 2. lib. 4. c. 6. quippe quæ sola maximos inter pariendum sustineat cruciatus, cujus rei naturales assignant causas, debilitatem fœminarum nostri generis, earundem

dem vitam otiosam & magnitudinem capitis infantis; præcipuæ tamen ex divinis petendæ oraculis ac referendæ in lapsum primæ mulieris; voluit enim Altissimus sexum illum, qui tantarum ærumnarum causa fuit, huic subjici calamitati, ut scriptum est Genes. 3. v. 16. admodum multiplicabo dolorem tuum etiam conceptus tui, in dolore paries liberos; Multifariè tamen partus talis naturaliter dolorificus in præternaturalem difficilem & periculosum valdè deflectere potest; quemadmodum partum quæst. talem fuisse, cùm misera experta est puerpera, adeò ut alterum pedem in cymba Charontis habere ab intuentibus omnibꝰ haberetur; tùm ipsæ gemellæ, ob viæ angustiã, molis suæ magnitudinem in partu isto horrendo, (testante hoc extravasato & congrumato imprimis sanguine, in dextræ gemellæ thoracis cavitate sub claviculis post dissectionem reperto,) ita compressæ, ut vitales statim linquere auras cogerentur.

§. 29.

PArtus hicce præternaturalis fuit, cùm ratione causæ, tum ratione modi: Hujus, (naturalis enim ut sit, quinque requiruntur conditiones; quarum prima est, ut fiat perfecto jam fœtu, 2. *a.* ut debito tempore; 3. *a.* ut debita figura,

ideſt ſitu &modo , dum nempe infans in caput converſus, manibus & cruribus ſurſum protenſis, exitum quærit; 4. *a.* ut levibus accidentibus fiat; 5. *a.* ut καταμήνια & ſecundinæ ritè expurgentur,) quia neq́ue primò naturali modo una ſororcula poſt alteram nata, ſicuti in gemellis id requiritur; juxta exemplū gemellorum Gen. 25. verſ. 24. ubi prior prodiit rufus & piloſus Heſavus, poſteà verò prodiit frater ejus Jacob : Hic παρενθετικῶς decidenda ſubintrat quæſtio, num villoſus Heſavus monſtroſus fuerit ? Monſtroſum eum fuiſſe concluſu haud difficile videtur non quidem quia rufus, qualis non à cutis ſed pilorum colore fuit, unde mare rubrum ab eo dictum volunt, vide Poli Synopsin Crit. &c. in Gen. loc. cit. ſed, quia piloſus, quales Poëtæ ſatyras nobis deſcribunt, fuit, quod actus Jacobi à patre benedictionem exoraturi , confirmat; Contra naturam autē eſt, hominem toto corpore villoſum naſci; nullus enim infans, qui non eſt monſtrū, naſcitur toto corpore piloſus; juxta Celeb. Dn. D. Strauſ. in diſp. Ph. de Monſt. p. 27. qualis infans fuit hirſutus, quē hoſpita Hamburgenſis enixa pilis digitum longis, cujus mentionem facit Barth. cent. 3. hiſt. 38. omnes prætereà fermè Commentatores in Geſ. ὁμοψήφους habem9, Eſavum fuiſſe monſtrum, quos inter eſt Perer.

Cornel.

Cornel. à Lapide &c. Secundò neque debitâ ſed inverſa figurâ ſeu ſitu, pedibus ſcil. primò ſiniſtræ, pòſt, ſed laborioſè, dextræ quoque pedibus apprehenſis, violento modo extractus hic fœtus eſt; unde nec levia fuerunt accidentia, adeò, ut vitâ valdè periclitaretur, conteſtantur hoc rupturæ aliæque læſiones circa genitales partes factæ, atque gravia alia ſymptomata. Neque denique καταμήνια ritè, fluxere, imò adhuc dum iis moleſtatur miſera iſta flaccida & exhauſta à puerperio muliercula; quæ profectò ſalvis naſcentibus gemellis non potuiſſet non experiri illud, quod Rachel Geneſ. 35. verſ: 17. ſeq.

§. 30.

CAuſa porrò partûs p. n. non una eademque recenſetur; vel n. eſt juxta Sennert. lib. 4. part. 2. ſect. 6. c. 4. pag. 405. in matre ipſa, vel in fœtu, vel in viis per quas egreditur infans, quales iterum variæ referri poſſent cauſæ, harum tamen non infimæ cenſendæ, quando vel fœtus inuſitatæ eſt magnitudinis & monſtroſus, prout in hoc fœtu bicorpori viſum fuit; vel quando in viis cauſa eſt, dum, non os aut cervix uteri viam nimis coarctant, ſed os pubis, ſacrum, coccygis ob firmiorem compagem & articulationem potius portam anguſtiorem

 &con-

& constrictiorem, ne uteri os & cervix sufficienter distendi queant, reddunt; unde & fœtus & mater non rarò periclitantur, imò mortem obeunt; quemadmodum vix ante bimestre trimestreve spatium hîc loci, mulierculam quandam peregrinam, parvæ staturæ, obesam, tamen ex partu difficili mortuam in gratiam obstetricum, Chirurgorum &c. dissecuimus, ubi aperto abdomine uterus mirificè ad diaphragma usque & latera extensus conspiciebatur, in cujus cavitate non exiguæ magnitudinis, respectu matris homerdâ nigro-lividâ conspurcatus condebatur fœtus, situ & modo quidem naturali pedibus & manibus sursum protractis, sed capite valdè compresso, adeò firmiter intra os sacrum, pubis & coccygis hærebat, ut retrahi sine læsione vix posset: idem ferè in præsenti parturiendi negotio accidisset; sicuti anno 1681. Veronæ mulieri, ex simili gemellorum corpore & pectore connexorū partu exspiranti contigit, recensente Schmuck fasc admir. nat. 4. n. 1. nî obstetrix singulari Dei & adjuvantium auxilio violenter fœtum quæstionis bicorporem extraxisset. Ex quibus dictis illatu facile, vix fœtum hunc duplicatum vivum ac integrum modo naturali superstite remanente genitrice alvo

excludi potuisse. Huic conclusioni si quis obtendere præsumat partũ monstrosum Giessensem, qui non minus bicorpor fuit (ceu diximus supra) salvum tamen & incolumen nasci potuisse matre superstite, adeoque non obstare angustiam membrorum partui dicatorum incolumitati nascentis talis monstri. Respondemus, non esse parem in sequela rationem, situs enim gemellorum Giessensium contrarius fuit, capite Johannis jacente ad pedes Ã. Catharinæ & vicissim porrectis pedibus Johannis versus collum A. Catharinæ; jam verò monstri Marburgensis bina capita (quæ corporis humani pars potiorem reddit partus difficultatem) simul prodire debuissent, quod præcipuum consectarii nostri principium ponimus. Taceo quòd alteruter gemellor. Giessens. justæ fuerit consistentiæ, alter verò debilior.

§. 31.

INdagabatur porrò ex Zach. quæst. med. leg. libr. 7. t. i. quæstio. 5. Bicorpora monstra, quæque principaliora duplicata habent membra, pro unicòne homine an pro gemino habenda? Sola quamvis anima juxta Platonem in conv. & Ciceron. in Somn. Scip. non faciat hominem sine ejusdem corporis perfectione,

Quæ-

Quæstionis tamen decisio ex cognitione sedis principatus animæ dependet, ceu communis Doctorum est sententia. Quæ autem hujusmodi in homine reputetur particula? acre inter naturæ indagatores intercessit certamen Parmenides & Epicurus (Plutarch. de histor. Phil.) sedem principatus animæ in toto pectore statuere: Stoici in toto corde, vel in spiritu cordis: Diogenes in arteriis cordis solùm: Empedocles in sanguine: Quidam in cervice cordis: Alii in membrana vestiente cor: Nonnulli in septo transverso: Alii in ea corporis parte, quæ à capite ad septum transversum pervenit: Strato in ea capitis regione, quæ superciliis respondet: Erasistratus in membrana quæ involvit cerebrum: Erophilus in concavitatibus cerebri: Galenus in cerebro: Carterius in glaudula pineali cerebri. Prærogativam scil. cerebro deberi, exquisitiores Medici & Philosophi haud dubitant. Ideò si quod jam duobus distinctum capitibus in lucem prodeat monstrum, quamvis reliqua unius tantùm sint hominis, dicerem in hoc duas esse mentes ac pro duobus omninò esse habendum; confirmat hoc Augustinus in Enchirid. c. 87. Epist. 63. ad Vitalem, cûm de monstro bicorpori, simili nostro, quod

Divi

Divi Hieronymi ætate Lyddæ natum fuit, duorum capitum, quatuor brachiorum uno ventre & duobus tantùm pedibus, judicium ferret: illud non unum hominem duplicem sed planè duos esse testatus est. Siquidem cerebrum est unicus spirituum animalium fons, totius machinæ humanæ nervorum principium; per cerebrum actiones nostræ determinantur atq́ue ad hunc vel illum finem diriguntur, corpus quò libet movetur, quò libet trahitur: consequitur hoc maximè quidem veritatem habere, monstra duobus capitibus insignita, quomodocunq́ue tandem in corpore situentur, semper habere disjunctas operationes. Conspectum enim in unico corpore bicipite, diversas uno eodemq́; tempore passiones dominari, uno eodemq́ue momento voluntatem in diversa rapi, alterum lætitiâ affici, mœrente alio; ridere unum flente altero; loqui unum altero iratum præ se ferente; quin inter se ipsa pugnare duo in uno corpore capita visa sunt. Comprobat hoc Barth. hist. rar. Anat. cent. 1. Lazarum Colloredo Genuensem, inquit, Hafniæ primùm vidi, deinde Basileæ 28. annos natum, sed utrobiq́ue cum stupore. Fraterculus huic Lazaro in pectore erat adnatus, si rectè conjeci, osse xyphoide utriusq́ue cohærente.

rente. Pes ſiniſter ſolus illi dependebat, duo brachia, tres in manibus ſingulis tantùm digiti. Veſtigia pudendarum partium apparebant. Manus, aures, labia movebat, in thorace pulſus. Excrementa nulla minor frater excernit niſi per os, nares & aures, nutriturque eô quod major aſſumit. Unde partes animales & vitales diſtinctas habebat, quum & dormiat, ſudet, moveatur, quando major vel vigilet vel quieſcat vel ſiccus eſt: Uterque etiam ſuo nomine ad baptiſmatis fontem inſignitus fuit, major Lazari, minor Johannis Baptiſtæ. Naturalia verò viſcera ut hepar, lien &c. utrique communia erant. Oculi clauſi ferè Joanni Baptiſtæ, reſpiratio minor, admotâ enim plumâ parum movebatur, admotâ verò manu exilem halitum calentem deprehendimus. Patulum ferè illi & hians os, dentibus prominulis, ſalivâ perpetuò ferè madens, caput videbatur ſolum omne alimentum in ſui augmentum abſumere. Prægrande enim & majus quàm Lazaro, ſed deforme, capillis ſupino ſitu dependentibus. Barba utrique crevit ſed Baptiſtæ neglecta, Lazaro compta. Erat autem Lazarus juſtæ ſtaturæ, corpore decenti, moribus humanis, & ad aulæ morem ornatus. Inducto pallio fratris tegebat

cor-

corpus fovebatque, nec monstrum intus condi primo alloquio diceres. Animo ubique præsenti videbatur, nisi quòd de fato subinde sollicitus, mortem fratris timebat, quòd se fœtore & putredine exstinguendum quoque præsagiret, hinc magis in curando fratre quàm se laborabat. Hæc Barthol. Exstat etiam Epigramma de gemellis connatis à Francisco Petrarcha tr. 6. de rer. mem. cap. 21. relatum, notante Zach. l.c.

Non verò nobis unus somnusque cibusque
Nec risus nobis, fletus & unus erat.
Unus membra dabat somno, ridebat & alter,
Surgebatque unus flens quoque & alter erat.

§. 32.

QUòd si verò (integer licèt) prodeat fœtus, in eo tamen vel à dorso vel à ventre vel aliunde homuncio aliquis pendeat, siquidem caput intus lateat, qualem Baptista Porta vivum se vidisse puerum Mag. Natur. libr. 2. c. 17. confitetur, ex cujus pectore alius puer foràs exibat integer, retento solùm in pectore prioris capite, qui cohærebant simul in ventre: nequaquam pro altero habendum id esse quodcunque adnatum est, non immeritò tamen concludimus.

§. 33.

DUo igitur homines cùm fuerit monstrum

nuperum, quæſitum inſuper fuit, num, ſiquidem vivus in lucem prodiiſſet iſte partus, ſeparari ab invicem ſororcularum corpora potuiſſent, ita ut vel utraque vel alterutra ſaltem in vivis remaneret? Reſp. diſtinctione ante omnia opus inter ipſam diſtinctionem atque ſeparationem; duos diximus diſtinctos fuiſſe homines, ſeparatos non item: v. gr. ramus eſt diſtinctum quid ab arboris trunco, ſed ut talis ſit, non eſt neceſſe ab arbore actu ut ſit reſectus. Deinde nec tantùm non ſeparata fuerunt partus hujus monſtroſi corpora, ſed ne ſeparabilia quidem ſalvâ vitæ ſeu utriusque ſeu alterutrius incolumitate: Rationes aſſerti hujus inſpectio viſcerum ſuppeditat, quæ culter noſter ſimplicia deprehendit, ſive ſimplex illa identitas à colliquatione ovorum è teſtibus fœm. per tubulos in uterum deſcendentium, ſeu aliunde enata fuerit (id quod Phyſicis excutiendum nunc relinquimus) ſcilicet alterutri tantùm ſimplicia iſta abdominis viſcera veniſſent vendicanda, violenter peremptâ alterâ, quod ipſum ſi in unius ſalutem vel maximè tentatum fuiſſet, tragicus tamen exitus ſine dubio & hanc ipſam manſiſſet, cùm ſolidari varii generis ſegmenta arte Chirurgicâ neſciviſſent; omitto, quòd ne cutis

quidem

quidem ſuperinduci, tenellumvè corpuſculum ullâ ratione foveri ſatis, & ab hæmorrhagiis, cruciatibus, convulſionibus, lipothymiis &c. ullis remediis, vel iſchæmis, traumaticis, anodynis, narcoticis &c. præſervari & conſervari potuerit.

§. 34.

DE concretis itaque utriusque corporibus &, quantum ad abdomen attinet, confuſis, nova emergabat ζήτησις: anne una gemellarum paſci atque ali potuiſſet, alterâ exiſtente famelicâ? Reſp. Duos diverſos ventriculos inter ſecandum comperiebamus, duosque pyloros; at unum jejunum, ſimplex meſenterium vaſa meſaraica communia ad utrumque cor tendentia, unde per arterias in alias omnes corporis partes ſanguis propelli ſolet, ex quibus arteriis rivuli innumeri nutritioni dicati omnes originem habent, & utplurimum ex his arteriarum poris egrediuntur, quæ ſunt proximè radicem eorum filamentorum, quæ comitantur juxta Carteſ. Tract. de format. fœt. pag. 209. ſq. Ex quibus datis reſpondeo, vix potuiſſe exſaturari unam & eſurire ſimul atque continuò alteram, eò quòd aſſumpta alimenta inque chylum converſa viarum ſatis habuiſſent, quibus diſtri-

bui per utrumque corpus ordinaria lege debuissent: nempe cibus in ventriculo alterutrius coctus, per orificium ejus cui pyloro nomen, simplex intestinum jejunum & sacculum illum ingressus, inibiqueà succo pancreatico ex bile dilutus magis, delatusq; unà cum lympha per vasa mesaraica in utriusque venam subclaviam ibique cum sanguine mistus, ac in gemellarum corda impulsus, exinde per arteriæ magnæ ramos, in omnes utriusque corporis partes nutriendas, propulsus fuisset.

§. 35.

COnsectaria istius resolutionis sunt primum, quòd edentula una, odontalgiam item similemque morbum passa, alterius ore cibum potumque capere, adeoque per alteram nutriri potuisset; ita tamen, ut siquidem alterutrius inedia continua diuturniorque fuisset, stomachus hujus corrugatior quàm distractior fieri debuisset. Secundum, quòd lethaliter vulnerata altertrâ, utramque eadem manere fata debuissent. Tertium, quòd ægrotante illâ picamque vel tale quid perpessâ & inde fastidiente, hanc medicamina sumere illique opem ferre ἀδύνατον non fuisset. Si quis regerere vellet, supponi falsum, alteram sc. ægram alteramque sanam esse potuisse,

tuiſſe, cùm ejusdem alimenti eadem futura fuiſſet operatio, & per conſequens utramque oportuerit vel ſoſpitem eſſe vel ægram; illi reſponderem, cùm, diverſos ſuboriri alterutri affectus potuiſſe, quorum vehementia non æque utrumque occupaſſet atque corripuiſſet corpus, tùm imprægnari alterutram (ſterili fortè exiſtente, ſaltem catamenia patiente alterâ) adeoque varia ſymptomata (modò ne feralia) habere propria potuiſſe, quorum expertē alteram tantiſper ſecundâ frui ſanitate abſonum non fuiſſet, repete §. 31.

§. 36.

NOn diſſimulo quidem h. l. conjecturam quorundam de inæqualitate futuri incrementi fundamento non carere, cœperant enim jam dum in utero non æquales nutrimenti portiones capere; nam gracilior fermè quoad pleraſque partes altera, inteſtina certè ejus multò tenuiora, minusque excrementi continebant, ut ſupra datum: Aſt nollem tamen inde concluſum, quòd ad inſtar monſtri illius bicorporis, quod memoravimus è Barth. §. 31. una in tantùm excreſcere, altera è contra marceſcere debuerit, ut hæc illius connexum onus portabiliſve ægrè ſarcina fieret; quia, utut non æqualia membra habuerit utrumque corpuſculum nu-

peri

peri monſtri, non impar tamen ſtatura utrique erat & alternum crurum robur de quo ſtatim; at Bartholinianum monſtrum initio atque ſtatim à nativitate inæquale valdè fuit nam fraterculus Lazaro in pectore adnatus à primo formationis momento minor longè in omnibus fratre ſuo exſtitiſſe fertur.

§. 37.

NEc nullius illa quæſtio momenti eſt, unde fiat, ut in hujuſmodi monſtris infimi ventris partium frequentior accidit σύγχυσις atq; concretio? cur non æqué ſuperiores confundantur ventres? Quòd ſi enim (ut ſupra innuimus) ovarii muliebris ſphærulæ collidi, humorisque plaſtici p. n. fieri colliquatio dicatur, remotior allata cauſa eſt, non adæquata iſti quæſito; id ſcil. annotàrunt curioſi, partes cordi vicinas, quamvis non ſemper (ut ab Excellentiſſ. D. Heiland in monſtro Haſſiaco anno 1664. nato atque ab ipſo artificioſé ſatis diſſecto,) ſæpiùs tamē monſtroſas fieri, idem de ſupremo ventre non ineptè dixeris: Cauſam ſi me roges, majorem partium abdominis fluorem; ſtaminum & viſceribus potioribus dicatorum citiorem perfectionem ſolidioremque conſiſtentiam; impetuoſum ferè ſolitoque copioſiorem affluxum hu-

humoris nutritii per venam umbilicalem hisq; congenera afferri posse putem. Sed cùm & ista sint sphæræ Physicæ magis quàm Anatomicæ, neque nostra mitti falx in alienam messem soleat, curioso Lectori id totum dispiciendum nunc relinquimus. Nobis profectò non pauca Ethico-Politico-Medica alia ut adhuc obversantur, ita moniti de sueto pagellarū disputatorii Speciminis numero verbulum tantùm addemus de futuro partûs hujus monstrosi (si supervixisset) incessu.

§. 38.

FAcies nimirum totiusque reliqui corporis partes ut sive adversas sive aversas bicorpor aliquod monstrum habet, ita pedum vel calcanei vel digiti invicem obvertuntur, & utrobiq; æquè adultorum corporum non miri gressus concipi non possunt; difficilior tamen penitusq; contrarius, si dorsis connexi essent gemelli: Nos objectum nostrum impræsentiarum contemplamur, quod corpus corpori, paris utrinq; staturæ, obvertebat, ceu pugil suum intuetur, quocum congredi parat, antagonistam. Non igitur natura directum solitumque formare incessum potuisset: in perpetuo enim individuoque occursu jamdum fuissent; quòd si alterius binos

attolli pedes voluisset, ut altera suis usa directos addisceret gressus, duo obstitissent, primum quòd supponat quæstio parem staturam utriusque, quo casu appensum alteri nimium pondus fuisset, importuno saltem loco, cùm in tergo maluisset quàm manticæ; alterum quòd continuò obstitisset directò ingressuræ alterũ corpus, unde perpetua offendicula oriri debuissent, &c. Quid igitur? obliquum, dixeris fortè, incessum Natura tentasset seu quatuor pedibus seu binis usa; posterius suadere videtur alternorum pedum inæqualitas, quemadmodum suprà detectum: nimirum incessuræ molis monstrosæ situm talem fortasse nõ ineptè quis fingeret; obvertat dextra dorsum orienti, sinistra occidenti, gressus fecissent dexter dextræ & sinister sinistræ pedes in plagam non præcisè arcticam nec etiam antarcticam, sed circiter vel versus Noto-zephyrum vel Euro-boream, vel ad eas denique partes unde Caurus Vulturnusque spirant, nisi magis placuerint glomerati quadrupedis gressus, sed hoc casu vereor ne alterni pedes curtiores claudicationem necessariò effecissent, mihi certè sit valdè verisimile, duo pedes alterni ut proportionaliter crescerent, reliquis duobus atrophiam passis, futurum fuisse *Tantum*!

ALIUS ALIO PLURA MEDITARI POTEST, NEMO OMNIA.

Celeberrimo VIRO

DN. JOH. DANIELI DORSTENIO,

Med. D. & in illustri Acad. Marburgensi PROFESSORI Ordinario Publico, nec non S. R. I. Acad. Nat. Cur. Collegæ meritissimo d. *Averrhoæ*

Curiosam MONSTRI Hassiaci descriptionem meditanti

Salutem P. Officiosissimam

MICH. BERNHARDUS VALENTINI,

M. L. S. R. I. Acad. Nat. Cur. Coll. d. *Thessalus.*

Bis duo lustra fluunt, geniti quòd sanguine MONSTRI
Pinxerit heîc Cathedras GISSA polita suas.
Increpuit simili Cattorum Academia, Lanus
MARBURGI medium quâ secat urbis iter.
Hæc quid alant monstri, *Veterum docuêre labores*
Sæpius & capitis monstra *dedere sui.*
Multa LICETUS habet, RIOLANUS, multa PARÆUS
Ducitur hic cerebro, ducitur ille suo.

Quæ TIBI jam placeant, quâ sint ratione modernis
Artis principiis *concilianda, mones,*
INCLYTE DORSTENI! magnum mihi Nomen & Omen
Et vitæ & studii portio multa mei.
Sic simul errores Naturæ *quæris, & Artem,*
Quam sequeris multò clarius inde probas.
Macte VIR excelsæ mentis! TIBI militat æther,
Ac Illustre tuum Nomen ad astra feret.
Monstrorum Domitor *dicatur & audiat olim*
ALCIDES, manibus nobilis usq; suis;
Vix tamen exsuperat celebri tua Nomina famâ,
Quæ sine fine canent postera sêcla. VALE.

****

Epigramma
In
MONSTRUM BICORPOR MARPURG.
ut id primò conspectum subibat,

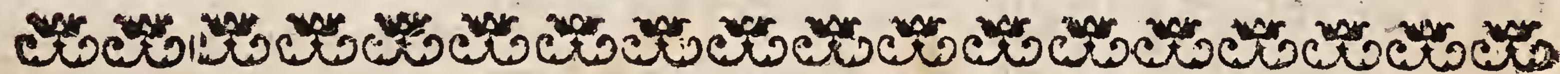
PRome, quid à solito φύσεως me tramite flexit,
Scrutator *Plini*! Terror an Error id est?
Nunquid differimus numero; si mente gemellæ,
Corpore simus idem? dic *Ariaga* mihi.
Theiologe! an simplex satis est Baptisma gemellis,
Utrùm Nomen idem convenit, anne duo?
Ægrotâ Cajâ, medicamen sumere sanæ
Anne licet Cascæ? redde *Galene* mihi.
Nubere Casca velit, sed non sit Sponsus amicus
Cajæ, quid juris *Iustiniane* dabis?
Neutri displiceat Sponsus sin unus & idem,
Num vetat incestus Conjugium fieri?

Alte-

Altera sit sceleris pura, at sons altera, pœna
Qualis, quâ peccans afficiatur, erit?
An Testatoris tribuetur portio duplex
Queis satis est { simplex cella, focus, thalamus?
tectum (victus, amictus) idem?
Talia plura quidem maturâ morte resolvit,
Dirigere in laudem qui solet ista suam;
DORSTENII expertum sed poscunt cœtera cultrum,
Quò structura mei clareat interior.
Consulite hunc reliqui, quos hæc quæsita fatigant,
Doctores Sophiæ, & Juris, & Eusebies!
Heu! *variè Doctis miseræ censebimur esse*
Vnum non-unum, non-geminæ, geminæ.

Conceptum ab aliquo

Magnalium divinor. cultore.

QUæ tibi monstrorum structuram industria monstrat,
Hæc pariter famæ monstrat anhela viam:
Monstra doces, non illa quidem, quæ robore fracta
Herculeô, forti procubuere manu:
Nec tumidum Enceladum, vasti qui pondere montis
Æstuat, & frustra territat igne Deos:
Cyclopasvé alios, visuvè immania monstra,
Centoculumque Argum, centimanumque Gygen:
Aut qui præterea Mavortia castra sequuti,
Monstrosum esse putant, non bene monstra loqui:
Quot dederit clades felix audacia jactant,
Oreque mendaci nîl nisi forte fremunt:
Laus ea non laus est, vanæ modò laudis imago;
Manat ab ingenio quæ tibi, certa manet.

Mens hominem non membra probant, fera corda bipennis,
Nos penna, & rigido pugna ſine enſe decet.
Te laſſat natura ferax, placet edere cauſas
Monſtrorum, & pulsâ nocte referre diem.
Quid ſit, ut informes monſtrosâ fronte gemellos
Proferat illachrymans flebile mater onus:
Inſoliti quæ cauſa ſitus, quod pectora vinclum
Stringat & anne ambos ſpiritus unus agat?
Interior quænam facies quovè exeat alvêo,
Sanguis ut aſſiduo flumine membra lavet?
Diſcurſûs ea ſumma tui eſt: Stupuêre Camœnæ
Ingenium, & doctis verba rotunda labris;
Phœbus id admirans, non te fruſtrabitur, inquit,
Hic labor, intonſum per tibi juro caput.
Ille dies veniet, quo te ſuper aſtra repôſtum
Et populi & conſtans eriget aura Patrum,
Illa dies veniet partum quo læta phaſelus
Proſpiciet, curis impoſitura modum,
Splendida proſtabit plenis tua fama theatris,
Cunctorumque ruet nomen in ora tuum.
Effera morborum quoties te monſtra tenebunt,
Victa cadent toties effera monſtra tibi.
Ipſa doloriferos franget præſentia morſus,
Neu medicam poterunt ſuſtinuiſſe manum.
Quâ data porta trium fugient nigra monſtra ſororum,
Lurida nam damni nîl aconita ferent.
An Deus an Medicus redivivi vox erit ægri,
En valeo, ſtygiis jam tumulandus aquis!
Vel certè Deus es, vel tanto numine digna
Facta facis, quidni nomine dignus eo?
Hi tibi vel ſimiles conſurgent undiqueplauſus,
Et dabitur magni nomen habere Viri.

Perge

Perge modò, & qua te cepit via dirige gressum,
Spes inconcusso stet tibi fixa pede:
Hæc ait; His utinam placidus subscribat Olympus,
Et tua ter felix Carbasa ventus agat.

Nobil. Dn. Resp. gratulatur
M. H. B.

O Qui præclara flores sat mente; labora
Florere ut quondam nomine req; queas;
Sic DECIMAM Musam fulgoris honore revestis,
Idque illius ades Sol merus ipse chao.

Pauca hæc festinante sed amicâ manu
abiturus apponit Amico
H. Holenstein.

MAxima mortales mirantur *monstra*: maligna
Mens monstrat multis maxima monstra modis.
Multis monstrantur monstris miracula mundi:
Musarum miles monstra moderna movet.

DEr Gorgias mag fort Epirus Wunder heissen/
Weil seiner Mutter Sorg die erste Wieg' ihm war;
Die uns zum Leichen schikkt die schwarze Todtenbaar/
Schikkt ihn zum Lebendē.* Mein Freund will izo weisen
Daß auch der Catten Land nicht ohne Wunder sey.
Ich schweig: das sag' ich nur / diß Wunder ist
nicht neu!

Welches dem Hn. Antwortenden / als seinem
werthst-geschätzten Freunde zu Ehren/
glückwünschend hat hinzusetzen wollen
J. Meier. Perlet. March.

* *Vid. Val. Max. lib. I. cap. 8. n. 5.*

Quid

QUid monstri tua Scriptio alit? Nil tale, reponis,
Hic alo, sed monstris exuo monstra suis.
In monstris sum totus ego, totusque laboro
In monstris, monstri possit ut esse nihil.

Pauca hæc animo haud fucato Nobilissimo ac Præstantissimo Dn. Respondenti, amico suo indefesso gratulabundus apponere voluit ut debuit

Jacobus Henricus Langius.

COnscendens cathedram Medicam, dulcissime Frater!
Doctrinæ præbes dulcia signa tuæ.
De monstro humano *horrendo haud monstrosa recenset*
Ingenii partus nobilis iste tui,
Objectis dubiis dum talia ritè reponis,
Solvere quæ possunt retia structa tibi;
Nec mirum, quia vel jam nuper PRINCIPE coram
Corporis *audebas dicere* Temperiem.
Apprecor, ut sanctum Numen tua cœpta secundet,
Atque annis addat tempora Nestorea.
Perge bonis avibus Patris *vestigia calca,*
Vt Caroli *crescat gloria, nomen, honos.*

Φιλαδελφίας ἕνεκα

Joh. Henricus Lombardius.

